

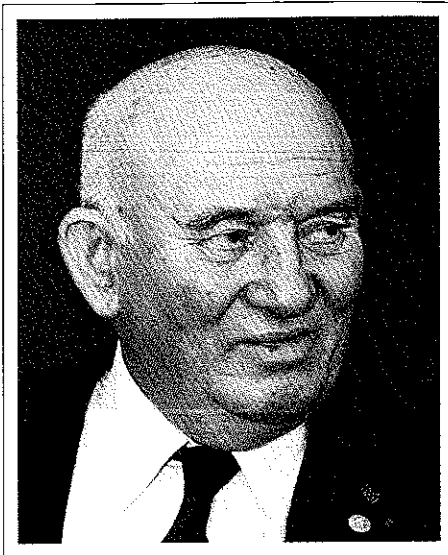
Pungor Ernő (1923 – 2007)

Pungor Ernőben a XX század egyik legnagyobb magyar tudósát, gyógyszerészek kiváló barátját, vegyész, gyógyszerész és vegyészmérnök nemzedékek tanítóját gyászoljuk.

Kivételes egyéniség, őstehetség volt, aki nem tévesztett célt: születési adottságait végtelen szorgalommal és akaraterővel kiegészítve, humánus emberségét mindvégig megőrizve, mindent elért, amit egy tudomány-foglalkozó ember elérhet. A Vasszécsenyben, 1923-ban, paraszt családba született diák a fizika és kémia iránti, nem mindennapi szintű érdeklődése már a gimnáziumban indult, s maradt töretlen egész pályafutása alatt.

Vegyész diplomáját 1948-ban szerezte: első munkahelye az akkor még Pázmány Péter Tudomány Egyetem Analitikai Kémiai Tanszéke volt, ahova az akkori tanszékvezető *Dr. Schulek Elemér* meghívására érkezett azzal a céllal, hogy az analitikai kémiai oktatást a műszeres elemzés feladatainak bevezetésével korszerűsítse, többek között természetesen, Schulek professzor úr kedves gyógyszerész-hallgatóinak épülésére.

Az oktatás és kutatás terén egyaránt kimagasló eredményei alapján 1962-70 években a Veszprémi Vegyipari Egyetem Analitikai Kémiai Tanszékét, majd az 1970-94 években, nyugdíjba vonulásáig a Budapesti Műszaki Egyetem nagyhírű Általános és Analitikai Kémiai Tanszékét igazgatta. Végtelen munkabírása és szakmai környezetének kérdései iránti érzékenysége és nyitottsága eredményeként, páratlan tudományszervezési, valamint ipari innovációs tevékenységet folytatott. 1968-1970-ben a Veszprémi Egyetem rektor-helyettese, 1972 és 1981 között a BME Vegyészkarának dékánja volt. A tudományos eredmények ipari hasznosítását mindenkor szem előtt tartotta: közreműködésével a nemzetközileg is elismert Radelkisz szövetkezet

ion-szelektív elektródokat gyártott, itthon és világszerte forgalmazott.

Közéleti tevékenységének kiteljesedése, az 1990-94-es években, az Antall kormányban, címzetes államtitkárként, majd a tudományokkal foglalkozó tárca nélküli miniszterként, csakhogy, mint az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság, az Országos Atomenergia Bizottság és a Magyar Űrkutatási Bizottság elnökeként, mindenkor, a szakma érdekeit szem előtt tartó nívós szakmai munkát jelentett. Ez idő alatt szervezte a Bay

Zoltán Alkalmazott Kutatási Alapítványt, melynek első elnöke is volt.

Publikációs tevékenysége is kivételes: sokszáz tudományos közlemény, mintegy 16 szakkönyv, s közel száz szabadalom fémjelzi munkáját. Tudományos iskolateremtő egyéniség volt: kutatógárdája tagjait is jó érzékkel, azok közül választotta, akik alkotó erejében, szorgalmában és rátermettségükben bízhatott. Sokan folytatják, amit ő hátrahagyott, jó néhányan a szakma kiváló művelői.

Hazai és külföldi elismerései a legrangosabbak közül valók: Állami Díj, Akadémiai Aranyérem, a Magyar Köztársasági Érdemrend Nagykeresztje, a Robert Boyle aranyérem, a Grosses Deutsche Verdienstkreuz, Talanta Aranyérem, a Francia Becsületrend Tiszti fokozata, a Ludvig von Fraunhofer díj, a Prima díj. Akadémiai tagságai közül, elsőként a Csehszlovák Tudományos Akadémia tiszteletbeli tagja (1966), ezt követően a Magyar Tudományos Akadémia levelező (1967), majd rendes (1976) tagja. Tiszteletbeli tagja továbbá a Royal Society, az Analytical Chemical Society of Finland, az Analytical Chemical Society of Japan, az Austrian Analytical and Pharmaceutical Society, az Egyptian Pharmaceutical Society társaságoknak. Számos hazai és külföldi egyetem díszdoktora.

Kivételes életpályája során megmaradt közvetlen kollégának, érdeklődő volt, mások gondja-baja nem hagyta érintetlenül: akinek tudott segített. Szeretetteljes, nagy tudású, kivételes egyéniségét a magyar haza és a magyar tudóstársadalom hasznára fordította: ahol megjelent, minden arc felé fordult: szerettük tiszteltük.

Kedves Ernő!
Nagyon sokunknak, minden akadémiai rendezvényen, ahonnan elmaradhatatlan volt, nagyon fog hiányozni.

Perlné Dr. Molnár Ibolya